

Kerstgevoel

Zal het haar, zoals elk jaar, opnieuw overkomen, dat Kerstgevoel? Nu merkt ze er nog helemaal niets van en over twee dagen is al het zover. In haar agenda heeft Maria geen plaats vrijgemaakt voor rust. Het huis is niet op orde, de boom moet hoognodig opgetuigd en wat wordt het menu? Op de eettafel liggen de boodschappenlijstjes. En dan moet ze vlak voor Kerst, op 24 december ook nog werken. Haar collega's snappen er niets van. Die zijn al helemaal klaar voor de feestdagen.

Buiten is het donker, als Maria de deur uitgaat. Ze wil de drukte in de winkels vóór zijn, maar er zijn meer mensen vroeg opgestaan. Het wordt aanschuiven en wachten bij de bakker, de slager en de groenteboer. Iedereen wil op de feestdagen wat lekkers bij de koffie en de maaltijd mag best culinair ingewikkeld zijn. De slager legt geduldig uit hoe het vlees gebraden moet worden. De groenteboer doet zijn best en prijst de verse kruiden en exotische vruchten aan. Hij staat er alleen voor om de klanten te helpen, want zijn maatje is achter met de bestellingen bezig. De tijd tikt en tikt verder en ze moet nog zoveel. De ontspannen sfeer in de winkelstraat ontgaat haar. Ze let niet op de feestverlichting en hoort geen noot van de liedjes die uit de speakers schallen. Ook de Kerstman met zijn joho-geroep gaat aan haar voorbij. 'Eerst deze tassen wegbrengen', denkt ze. 'Daarna even snel door naar *Albert Heijn* en dan is de boodschappenklus achter de rug.' Met haar houding, gericht op doorlopen, haast Maria zich naar huis.

Een half uurtje later staat ze met haar mandje achter een goed gevulde winkelwagen in de rij. De boodschappen piepen langs de kassa. Ze ontkomt er niet aan om opnieuw te moeten wachten. Het is overal vol. 'Het is hier maar saai.' Maria wordt opgeschrikt uit haar gedachten door de luide stem van de jongen achter haar. 'Ik ga in een andere rij staan. Die juf daar is veel gezelliger!' Het jonge meisje achter de kassa kijkt verstoord op. Ze ziet er vermoeid uit. 'Gaat het over mij? Hij doet maar, wat maakt het uit', zie je haar denken, maar ze zegt niets. En dan is het weer *piep, piep*. Het meisje let niet op de wijn die bijna van de lopende band valt. Maria ziet dat zij duidelijk geen zin heeft in gezelligheid. Maar voor haar is het geen reden om naar de andere rij over te steken. Ze is nu bijna aan de beurt.

'Goedendag mevrouw', zegt het meisje nauwelijks hoorbaar, terwijl haar ogen op de boodschappen gericht blijven. 'Ik wens jou ook een goede dag toe', zegt Maria. 'Ben je vrij van school en nu moet je nog werken ook.' Komt het door die ene zin? Maria weet het niet, maar het meisje kijkt haar aan en begint te huilen. 'Voel je je niet goed, ben je ziek?', vraagt Maria geschrokken. 'Sorry, mevrouw, nee, maar.....' De tranen blijven komen. 'Ik had gedacht dat ik met de Kerstdagen naar mijn ouders kon, maar dat kan niet'. Ze vertelt in één adem door dat haar ouders in het buitenland wonen en dat zij op een internaat zit, dat ze haar familie niet kan bereiken en dat ze helemaal alleen is. Al haar vriendinnen hebben iets leuks afgesproken en nu? Maria ziet de radeloosheid en het verdriet. 'Ga even naar buiten, een glaasje water drinken', zegt ze. Het meisje wil weglopen, achter de kassa vandaan. Maar ze ziet die lange rij, ze moet verder. 'Goedendag,'. Ze let al niet meer op

Maria, die langzaam en ontdaan naar buiten loopt. 'Ik wil haar zo niet achterlaten', denkt zij. 'Maar hoe, op welke manier kan ik haar troosten?' Voordat ze het weet, staat ze in de bloemenwinkel naast *Albert Heijn*. 'Kan ik u helpen, mevrouw? Wilt u een kerststukje kopen, of misschien zo'n vrolijke Kerstmanpop? Keuze genoeg.' De bloemist kijkt haar vragend aan. Maar hoe mooi het er ook allemaal uitziet, ze voelt dat het niet de juiste keuze is. 'Nee', reageert ze en kijkt langs hem heen naar de winkel aan de overkant. Daar ziet ze wat glinsteren en als Maria dichterbij komt, valt haar oog op een glazen engeltje. Ze schittert hoog boven de kassa van *Carla's Kado's*. 'Wilt u deze hebben, mevrouw?' vraagt de winkeljuffrouw. Maria weet het zeker. 'Ik ga even een trappetje halen, want ik kan er ook niet bij. Ik heb dit niet verzonnen, maar het werd zo vol in de winkel. Mijn baas vond dit wel een geschikte plek. Moet ik het mooi voor u inpakken?' Maar een papertje om het in te wikkelen, vindt Maria voldoende.

Zij loopt opnieuw *Albert Heijn* binnen, links en rechts vragend: 'Weten jullie waar ze gebleven is?' Er zit iemand anders op de stoel, als Maria bij dezelfde kassa terugkomt. 'Misschien bij de servicebalie, mevrouw.' Ineens ziet ze haar lopen, tussen de gangpaden door richting het magazijn, waar ze naar binnenvlucht. Ze moet snel zijn, want ze wil het meisje niet uit het oog verliezen. Ze is net op tijd en roept haar. 'Wacht, niet weggaan!' Aarzelend draait het meisje zich om. Hoort ze het goed, wordt zij geroepen? Ze kijken elkaar aan. 'O, sorry mevrouw, bent u het.' Opnieuw begint ze te huilen. 'Ze willen mij niet laten gaan. Het is beter dat ik blijf werken. Dan ben ik onder de mensen, en het geeft afleiding. Maar ik mag wel even naar buiten, met mijn ouders bellen.'

'Hier voor jou', zegt Maria, 'Voorzichtig want het is breekbaar', terwijl ze haar het kleine pakje geeft. Als ze het opent, ligt het engeltje in haar handen. Het meisje is verrast. 'O, wat mooi!' klinkt het uit haar mond. Maria denkt niet meer aan: 'Ik moet nog zoveel.' Ja, ze voelt het gebeuren, dat Kerstgevoel. Het meisje haalt diep adem en er breekt een lach door op haar betraande gezicht. Ze omhelzen elkaar en nemen afscheid. Onthaast wandelt Maria naar huis.

Mirjam Schouten